

Պարույր Սևակ

Լուսնահար կարոտ

Սկսվում է գիշերն արդեն:

Եվ աստղերը,

Որ ողջ ցերեկ խոր քուն մտան,

Հիմա իրենց ճառագայթե

Սուր փշերն են ոզնու նման նորից ցցում`

Ընդդեմ մթան:

Եվ անպաշտպան իմ կարոտը,

Որ անցել է խոր ընդհատակ

Ու չի ուզում նորից տրվել շղթաների ու կապանքի,

Իմ կարոտը մատնըվում է քո անունից.

Լրտեսի՛ պես նա մատնում է տառապանքին:

Մեծ քաղաքը լեթարգիական քուն է մտնում,

Իսկ ես`

լուսնո՛տ,

Ես`

լուսնահա՛ր,

Շեղ-սայթաքուն կտուրներով

Ու քիվերով ատամնաբաց,

Մինչև անգամ շանթարգելով,

Ահա նորից քեզ են գալիս`

Կյանքըս կրկին վտանգելով:

Եթե հանկարծ դու քո հեռվից նկատեիր
Ու ձայն տայիր՝
Ճշարու պես «ա՛խ» անելով՝
Իմ վտանգված կյանքի համար վախենալով,
Գիտե՛ս՝ ինչո՛վ կվերջանար,
Իմ ցանկալիս:
Գիտե՛ս.
Մահո՛վ է վերջանում,
Երբ լուսնոտին ձայն են տալիս:
Բայց ես բնա՛վ երկյուղ չունեմ,
Թե կընկնեմ ցած
Եվ իմ արյամբ հալեցնելով ձյունը մայթում՝
Դռնապանին գեթ կազատեմ ձյուն քերելուց:
Այդ չի՛ լինի,
Որովհետև ձայն չե՛ս տա դու,
Եվ դա-
ն՛չ թե բարությունից,
Այլ... պարզապես շահրելո՛ւց...
.....

22.III.1959թ.

Մոսկվա